

MANDAG 17. APRIL 1946

Revolusjonen og fremtiden.

Vårt land har i de siste fem år gjennomgått en revolusjon. — Den har vært fredelig forsåvidt som den ikke har kostet blod og liv, men den har allikevel rystet samfunnet slik at det merkes på alle felter, både næringspolitisk og ved en mentalitetsforskyvning av betenkelig art. Den, som ikke ser dette, er politisk blind, og den som ikke vil erkjenne det, er en tåpe.

De som har sans bare for det materielle, kan sammenfatte det i statsminister Gerhardsens ord under trontaledebatten iår: «Eiendomsretten er mer og mer blitt en sosial funksjon i Norge». Og hvorledes det har gått for seg, ga Sven Nielsen uttrykk for ved samme anledning, idet han uttalte: «Vi begynte gjenreisningen i dette landet med å forlenge feriene, med å avkorte arbeidstiden og med å heve lønningene. Det var et mål man kunne sette seg, men vi begynte ved målet, vi begynte i den gale enden. Hittil har det gått på et vis ved at vi har splitt opp fonds, ved konfiskatoriske skatter og ikke minst ved forsorgshjelp utenfra. Men på denne måten kan det ikke gå i lengden uten at vi blir helt avhengige av andre, når det ikke lenger er formuer å konfiskere». Utgangstil-lingen for dette finner vi i daværende finansminister Brofos uttalelse i finansdebatten 20. februar 1946, hvor han sa: «Når vi tilslutt skal søke å gi en samlet vurdering av vår økonomiske og finansielle stilling, må en ha lov til å si at vi står betydelig bedre enn en turde håpe på mens krigen ennå pågikk, og langt bedre enn de fleste andre krigsprænde land».

Ja, slik sa han om det som var gjort her hjemme, mens han og hans meningsfeller var fraværende. Og mens vi holder på å sitere, skal vi som illustrasjon av resultatene gjengi, hva direktør Eyvind Strøm skriver i «Farmand» 13. mars 1950: «Freden kom og alle de gygne løfter vi ga hverandre under krigen skulle nå innfris. Vi skulle tilbake til friheten. Vi skulle løfte i flokk. Vi skulle gå inn for arbeide — alt for å bringe landet på fote igjen. Men hva er det blitt til? Akkurat der vi slapp. Vi arresteres riktignok ikke, men vi pumpes lens for alt vi har. Driftskapitalen blir skattelagt så den forsvinner jevnt og sikkert. Initiativrike mennesker får ikke lov til å begynne nyttig virksomhet. Flakerna får ikke lov å flake selv om det både er fisk i sjøen og været er godt. Det skal søkes om alt mulig og staten skal ta seg av alt. Hvordan skal dette ende? Utfor stupet bærer det».

Alt dette — fra finansministerens solstrålefortelling til forretningamannens fortvilelsesutbrudd — er skjedd mens og for d i omlag 100,000 av landets borgere har vært fratatt sin stemmerett i offentlige anliggender og fremdeles er uten innflytelse på statens anliggender. Og enhver er vel idag på det rene med, at det ikke ville ha skjedd, uten at dette store og planmessige folkebedrag hadde vært satt i verk.

Det burde gi stoff til ettertanke, hvis da folk gidder å tenke selvstendig lenger. Blåsydede politikere lot seg lumpe i et stortillet pokerspill i Londons bombesikre kjellere og gikk atpå hen og fraskrev seg handlefriheten i et såkalt fellesprogram, slik at de totalt mistet evnen til knivskarp opposisjon. De kunne nok knytte nevne i bukselommen, men de var bunnet av hensyn. De tenkte så rødt, hvitt og blått på fedrelandet, mens de andre og mer drevne tenkte på partiet og på sjansen til den sosiale revolusjon, som de da også har gjennomført med planmessighet og dyktighet.

Alene, som vi står i vår vekkelsegjærning, trekker vi dette forhold frem, for at folk skal forstå bakgrunnen for den politiske forfølgelse av NS-folkene og A-partiledernes uforsonlighet, når det er tale om revisjon av hele rettsoppgjøret. Det er på tide at dette kommer frem i dagen, da trontaledebatten iår ikke ga tegn til at noen av de folkevalgte uten fellesprogrammets spøkelse i bakgrunnen forstår den rette sammenheng. De ga i hvert fall ikke uttrykk for det. Høyre — dette forunderlige høyre — som mente å være opposisjonens ansplog, nevnte det ikke med et ord, og de andre var vel lovlig unnskyldt. Det er som om hele rettsoppgjøret med dets katastrofale følger er dem uvedkommende og at det har vært uten innvirkning på dagens politikk og den tragiske stilling som vårt land er kommet opp i ved A-partiets dundrende tilbake- tog ved siste kvartalskifte. Det er også derfor vi mener at folket selv må ta saken i sin egen hånd og la politikerne forstå, at det nå må ha en ende og at vi i nødens stund må finne tilbake til oss selv i vilje til samarbeide. Det er langt, langt frem til neste valg, og meget kan hende i mellomtiden, men velgerne kan allikevel la sine representanter få å vite, at de har plikter ut over de programmessige og at det nå gjelder å hele de sår som kan heles. Det er nemlig ikke bare en økonomisk katastrofe som truer landet, men noe som er mer verd. Det er hele folkesjelen, som holder på å gå tapt under revolusjonen.